

ſkal jeg ikke ſige Andet om, end at, hvis man her kan bringe et Offer paa Forſonlighedens Alter, vil jeg ogsaa være med dertil, naar man ſaa til Gjengjæld kan faae vedtaget det, der er Horebſagen, nemlig Forſlaget under Nr. 13. Jeg veed ikke, at der ſaaves Noget til Støtte for dette Forſlag i det, ſom det ærebe Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds udtalte, og jeg ſkal derfor kun bemærke, at, naar der er blevet hentydet til, at de Mænd, der have været principielt imod Loven, muligen ſkulde have ſluttet ſig til dette Forſlag, fordi det indeholdt et Slags Dødsmærke for Loven, ſaa har det for mit Vedkommende ikke været af denne Grund, at jeg har ſluttet mig til det. For mig har det Afgjørende været de Grunde, der ere udhævede af det ærebe Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, men i Særdeleſhed det beſtemte Udfagn af den høitærede Finantsminister om en Tillægsbevilling i indværende Aar med Henſyn til de Udgifter, der ſkulde flyde af Hærlovens Vedtagelſe. Det forekommer mig, at naar man gaaer bort fra et ſaadant givet Løfte, maa der være en ſærlig og vigtig Grund dertil, og jeg befrygter, at det er ſaadanne Grunde, ſom — i Forbindelſe med at man ikke har den ſamme Sver for Lønningslovens Vedtagelſe, ſom for Hærlovens, — ville kunne føre os til en ſlettere Stilling med Henſyn til det pecuniaire Spørgsmaal ved denne Sag, naar vi komme ſammen igjen. Saa længe jeg ikke har ſeet fremlagt et Forſlag til en Tillægsbevilling, har jeg Net til at have en Miſtro til denne Plan, en Miſtro, der ligger i den Maade, hvorpaa man nu vil have Sagen tvungen igjennem. Der var ogsaa i den ærebe Ordførers Udtalelſer Noget, ſom jeg ikke kunde høre uden at gjøre en Bemærkning derved. Den ærebe Ordfører udtalte ſig om denne Lov ſom Noget, Thingets ſtore Fleertal med freibigt Mod var gaaet ind paa. Jeg vil minde om, hvad der er blevet ſagt af den ſamme Mand, der viſer Veien i denne Sag, ved en tidligere Leilighed, der ogsaa angik vort Forſvarsvæſen, og hvor han ſagde, at vor hele Stilling var afhængig af, at en Beſtemmelſe i denne blev vedtagen. Jeg ſigter her til Dannevirkeſtillingens Befæſtning. Saa vidt jeg veed, var det under den ærebe Ordførers Finants-

ministerium, at dette ſkede, og han har alſaa haft en overordentlig vigtig Deel i, at denne Beſtemmelſe er bleven gjennemført. Men jeg ſpørger: Kan jeg have Tillid til hans Forſikring om, at en Forholdsregel med Henſyn til Arigevæſenets Indretning er til ſaa ſtort Gavn, naar jeg har ſeet ham være med til at vedtage en af de Beſtemmelſer, der have været til ſtørſt Ulykke for vort Fædreland? Denne Udtalelſe kunde jeg ikke høre paa, uden at gjøre denne Bemærkning. At den ærebe Ordfører og abſtillige Andre med freibigt Mod ere gaaede ind paa denne Sag ſom Noget, der efter deres Overbeviſning er til ſtort Gavn — jeg tvivler naturligviis ikke om, at dette er deres oprigtige Mening — kan ikke i mindſte Maade være nogen Trøſt eller Beroligelſe for mig og Andre, der have ſeet de ſeiklagne Forhaabninger, ſom de have vaakt i Landet ved deres tidligere Foretagender, for hvilke de med ligesaa megen Sver har talt ſom idag for denne Sag. Naar den ærebe Ordfører har ſagt, at den ſtore Mængde af dem, der ere gaaede ind paa dette Lovforſlag, have gjort det med freibigt Mod, da er dette Noget, hvorom der kan være meget deelte Meininger. Den ærebe Ordfører er ligesaa lidt ſom jeg iſtand til at ſige dette med Viſhed. Der kan være Mange, der ere gaaede ind derpaa, fordi de under de nuværende Omſtandigheder troede ikke at kunne modsætte ſig det, og jeg ſkulde ſeile meget, om jeg ikke har hørt Udtalelſer, der tydede paa, at Abſtillige havde ſluttet ſig til Loven meget mere af den Grund end af den, den ærebe Ordfører anførte. Det ſkal naturligviis være mig en ſtor Glæde, hvis denne Lov bliver til vort Fædrelands Vel, men jeg har Lov til at have Tvivl dærom, ligesaa vel ſom jeg nu har Erfaringen for mig om det Uheldige i andre Naad, der ere blevne givne fra den ſamme Kant.

Müller: Naar den ærebe Ordfører fremhævede Landſtthingets Imødekommen, forekommer det mig dog, at denne har ſaa temmelig snevre Grændſer. Landſtthinget har ikke, ſagde den ærebe Ordfører, rokket ved nogen af de Grundſætninger, ſom af dette Thing ere nedlagte i Loven; men jeg troer ikke, dette er ganſke rigtigt; thi Forſlagene under Nr. 9 og